

Trò Đùa Của Merlin

Contents

Trò Đùa Của Merlin	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	8
8. Chương 8	8
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	14
13. Chương 13	16
14. Chương 14: Phiên Ngoại	17

Trò Đùa Của Merlin

Giới thiệu

Pairing: DrarryGenre: Humor/RomanceRating: PG15Status: 13 chương + 1 PNEditor: A Ly a. k. a Hồ ly tinhChả ai biết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-dua-cua-merlin>

1. Chương 1

Chả ai biết được cái đầu của Merlin chứa cái gì.

Có lẽ đây chỉ là một trò đùa dai của ổng,

Hoặc có lẽ, chính là một loại duyên phận....

Giống như lúc này, Harry cầm trên tay cái Ma kính ái tềnh~ đang cùng Ron và Hermione xác định xem đây là đồ thật hay chỉ là hàng fake, mà sâu trong thâm tâm lại cảm thấy thiệt kì diệu và phần khích-ing.

Đột nhiên trên hành lang vắng người lòi thêm một thân ảnh, Draco Malfoy xuất hiện. Vì diệu hơn, cái ma kính trong tay Harry cùng lúc phát ra thứ ánh sáng xanh xinh đẹp...

Harry xin thề, đây là cái kính khủng bố nhất mà cậu từng thấy từ lúc sinh ra tới bây giờ!!!

Có thể khẳng định, khi Ron cùng Hermione nhìn thấy cái kính trong tay Harry phát sáng khi Malfoy xuất hiện, cả hai giống như bị ném một câu thần chú hoá đá không tiếng động vào người! Mà tệ hại hơn cả chính là Cậu bé vàng Gryffindor. Bởi cậu gần như sợ tới mức xoay người chạy mất tăm mất tích, quên luôn cả việc cãi nhau với tên Malfoy mà bình thường cậu vẫn làm.

Trên hành lang, hai Gryffindor vẻ mặt cứng ngắc cùng một Slytherin không rõ mô tê gì cả nhìn nhau “thâm tênh”.

Ai có thể tưởng tượng được, nửa kia của ngài Potter vĩ đại lại chính là Vương tử Slytherin cơ chứ!!!

2. Chương 2

“Đây là có chuyện gì?” Draco mờ mịt nhìn theo hướng Harry chạy đi buồn bực hỏi.

Anh cái gì cũng chưa làm nha. Anh vốn đang định đi tìm giáo sư Snape, trùng hợp gặp được Tam Giác Vàng nhà Gryffindor. Vừa khéo nói cho Potter rằng giáo sư Snape đã tha cho cậu ta một buổi cấm túc. Thế quái nào vừa mới bước qua, Harry Potter lại giống như gặp quỷ quay người bỏ chạy!

Chẳng lẽ pháp thuật của anh đã cường đại đến mức Cứu thế chủ phải bỏ trốn?

(Real ver: Chẳng lẽ, anh đẹp trai đến mức ngài Harry không chịu đựng nổi sợ trúng phải tiếng sét ái tình mà bỏ chạy? =))))))

Hermione là người đầu tiên kịp phản ứng. Cô chăm chú nhìn khuôn mặt anh tuấn của Draco hồi lâu, rồi cục bất lực thổ dài.

“Thật không biết nên nói Harry may mắn hay xui xẻo nữa, ai~” Cô thấp giọng, kéo tay Ron còn đang ngăn người đi tìm Harry.

Draco Malfoy là một người vô cùng giao hoạt, luôn thích châm chọc người khác. Cho dù như vậy, ai cũng không thể phủ nhận bộ óc thông minh cũng như sức hấp dẫn chết người từ vẻ ngoài đẹp trai đến khí chất quý xõ tộc toát ra từ từng tế bào trên người anh.

Ai cũng muốn làm người yêu của quý ngài Malfoy. Nếu để mọi người biết hắn là người yêu tương lai của Harry hẳn sẽ có không ít kẻ thương tâm đau. Nhưng mà, trời ạ, cái đó chỉ đúng với nữ sinh thôi, ai mà chẳng biết Harry là một nam sinh 10/10 từ đầu đến chân!

Đương nhiên, bản thân Hermione không cho rằng tình yêu đồng tính có gì không tốt, càng sẽ không phản đối, chỉ cần bọn họ hạnh phúc là được. Nhưng ai có thể cam đoan Harry thanh thuần trong sáng có thể tiếp nhận được chuyện này? Có lẽ bây giờ cậu đang trốn trong chăn vì vận mệnh bất hạnh của mình mà khóc đến lê hoa đái vũ cũng nên.

“Từ từ, máu bunn! Nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?” Draco ở sau lưng hai người hô to nhưng không ai trả lời lại.

Vị Merlin tài ba nhưng nhân cách phân liệt lạng lẽ trốn trong góc cười trộm, ahihi đây là trò đùa dai ta mới nghĩ ra đó nha

~

3. Chương 3

Khi hai người tìm được Harry thì cậu vẫn đang ngăn người nhìn ma kính, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: “Đây không phải sự thật... không phải...”

“Harry, bồ khoẻ không vậy?” Hermione đi đến vỗ vỗ vai cậu.

“Đây không phải là sự thật, đúng không?” Harry lắc lắc đầu, ngược vành mắt ướt át nhìn lên người bạn thân trước mặt mong muốn tìm được một tia hi vọng.

Lừa mình dối người? Ý nghĩ này chợt xuất hiện trong đầu nữ phù thuỷ thông minh. Bất quá, cuối cùng cô vẫn quyết định dùng loại phương pháp nhẹ nhàng uyển chuyển đánh vỡ hi vọng của Harry.

“Có một người yêu là nam không phải chuyện khiến mọi người ghê tởm đâu, bọn tớ cũng sẽ không vì thế mà chán ghét bồ...” Hermione ngừng lại khi thấy khoé mắt Harry ngày càng hồng lên.

“A! Mione, bồ nói cái gì vậy?” Ton tức đến hít thở không thông, đẩy Hermione qua một bên, chen đến trước mặt Harry, “Bồ đừng tin cái ma kính này, nó là đồ giả đấy! Cái này nhất định là dùng để gạt người!”

Hermione bị gạt qua một bên không đồng ý với lời nói dối qua loa để an ủi này của Ron, phải biết, lúc này không phải thời điểm để bàn mấy thứ như giả hay thật.

“Loại người như tên Malfoy giả hoạt đó cơ bản không xứng nhận được tình yêu của bồ! Hắn là một tên xấu xa, dối trá, phản bội!”

“Ron, cậu ta không hư hỏng đến mức như cậu nói đâu!” Thật sự nghe không vô những lời Ron dành cho Draco, Harry cau mày ngắt lời cậu bạn. Tuy rằng Draco luôn tìm bọn họ gây phiền toái nhưng lại chưa từng chân chính động thủ, hầu hết toàn dùng miệng châm chọc mà thôi.

“Bồ không ghét cậu ta sao? Thế bồ không phải vì việc mình có bạn đời là nam mà uể oải hả?” Hermione dường như phát hiện có gì đó sai sai.

“Đương nhiên không!” Harry lập tức phủ nhận. Nhưng nhận được ánh mắt quái dị từ 2 người bạn, phát hiện mình hình như trả lời quá nhanh, giống như gián tiếp thừa nhận bản thân thích tên kia, khuôn mặt bắt đầu hồng lên, tim cũng đập nhanh hơn, liền bổ sung:

“Ách, ý mình là, mình không ghét Dra...Malfoy, cũng không phải bởi vì có người yêu đồng giới mà buồn rầu. Ân, Mione, bồ hiểu ý mình mà...”

“Vậy, bồ...vì cái gì, ừm, thoát nhìn phản ứng, hơi kịch liệt?” (Thâm thúy a)

“Mình, mình chỉ là hơi bất ngờ. Hơn nữa, mình không tưởng tượng được mình nên bày ra biểu tình gì để gặp mọi người. Chúng ta, là đang nói mình cùng với một Malfoy! Điều này rất khó tin, rất...không thực tế!” Harry nói xong, mi mắt ảm đạm sụp xuống, “Mình không có khả năng thừa nhận một lúc nhiều thông tin như thế...”

“Kia, Harry, bồ thích cậu ta?” Hermione ôn nhu hỏi.

“Mình, mình không có!” Tuy nhiên khoảnh khắc cậu nhìn thấy cái kính phát sáng, cậu bắt đầu hoài nghi tâm tư chính mình.

“Harry, Draco Malfoy xếp thứ nhất trong Top10 tình nhân lí tưởng chúng ta đó! Cậu ta cũng thật anh tuấn, cậu thực sự không thích sao? Một chút cũng không?”

“Mình, không...không biết” Harry thực sự bị cái ma kính kia ám ảnh.

Hermione bắt đầu lùi ra sau một bước, thở dài, “Harry, bồ thực sự thay đổi rồi.”

“A không!” Harry đau khổ chôn mặt trong lòng bàn tay, “Mình phải là không yêu cậu ta a!! Mình yêu cậu ta sao? Làm sao có thể? Cậu ta sẽ yêu mình ư? Nằm mơ cũng không thấy đâu...”

Nghe Harry nói năng lộn xộn làm bầm lều bầu, Hermione liếc Ron, cùng cười khỏ. Chẳng lẽ bồ ấy không phát hiện lời nói của bồ ấy càng ngày càng giống mấy người rơi vào lưới tình thường nói hả?

“Đúng rồi! Có lẽ khi đó ma kính sáng lên là vì người khác chứ không phải do Malfoy! Có lẽ chúng ta chưa nhìn kĩ, chỉ chú ý tới cậu ta!” Harry bởi ý nghĩ này mà cảm thấy vui sướng vừa lòng.

“.....Ân, có lẽ.....” Hai vị hảo hữu chỉ có thể cứng nhắc đáp lại, không ai đủ dũng khí nói ra suy nghĩ trong lòng.

Hành vi này của Harry, thật giống như một người yêu nhầm phải người không nên yêu, lại không muốn thừa nhận mà chọn cách giả dục chối bỏ.

Haizzzz...

4. Chương 4

Từ sau lần gặp Harry trên hành lang, Draco vẫn luôn vì hành vi bỏ chạy của cậu mà buồn bực. Mà càng vì thế, anh càng cảm thấy căm tức trước cảm xúc của bản thân.

Theo thường thức về lũ cự quái Gryffindor của một Slytherin thì anh lẽ ra không nên để ý đến cậu ta, chẳng phải sao?

“Ai yêu, Draco thân ái! Đang nghĩ gì vậy nè?” Chất giọng lạnh lạnh của Pansy ngân lên, cô dùng tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt ngũ quan hoàn mỹ của Draco, thanh âm mang theo vài phần khiêu khích.

“Không có gì.” Không dùng sức nhẹ kéo tay Pansy xuống, Draco cười lạnh, “Sao nào, không có ai cùng em cho nên mới tới tìm tôi?”

Pansy tận lực che dấu khuôn mặt ngượng ngùng, dùng tông giọng quăng tám hét lên: “Cái gì nha! Draco này, chẳng lẽ là anh nhớ em? Hay là tại em không tìm anh nên anh ghen tị?”

Ghen tị? Nói giỡn, cô không tới tìm tôi, tôi còn phải cảm tạ Merlin đấy. Thật nực cười.

Dù vậy, Draco vẫn không nói ra suy nghĩ của mình. Thế nào thì quan hệ giữa anh và cô này cần một chút hoà hảo, gây nên chiến tranh không có nửa phần sáng suốt nào hết.

“Nếu thế thì sao, Pansy thân ái?” Ác! Draco tự cảm thấy ghê tởm, “Tôi đâu có khả năng hạn chế được tự do của em.”

“Ha hả, thật là! Về sau em sẽ chú ý dành nhiều thời gian hơn cho anh!” Pansy đỏ mặt, hôn nhẹ lên má Draco rồi rời đi.

Cố nén cảm giác chán ghét đối với mùi nước hoa phấn son nồng nặc, anh cố gắng duy trì nụ cười hoàn mỹ trên môi, cho đến khi Pansy khuất bóng liền lập tức nôn khan vài cái.

Thực ghê tởm! So sánh với mùi xà phòng trên người Harry Potter còn thoải mái hơn một ngàn lần.... Khoan đã, đáng chết! Tại sao mình lại nghĩ đến cậu ta chứ??? Có chút xấu hổ, Draco thấp giọng nguyên rửa.

Ân... Potter khi đỏ mặt bộ dáng cũng thực đáng yêu a. Lần thứ hai(!) nhớ lại giây phút đó, khoé miệng Draco không tự giác gợi lên một tia tươi cười. Sau đó, anh ngay lập tức tự sỉ vả bản thân. (=.=||| anh thật là!)

“Chết tiệt! Tại sao trong đầu toàn là Potter thế này?!” Anh rốt cục không biết bản thân mắc bệnh gì. Nhìn đầu cũng có thể liên tưởng đến cậu ta. Có lẽ do dạo này học tập quá mệt mỏi, ừm, nên ra ngoài đi dạo một chút. Nghĩ là làm, Draco nhét tay vào túi áo, mái tóc bạch kim gọn gàng đẹp trai đúng chất Slytherin, dọc theo đường đi thu hút không ít ánh mắt ngượng ngùng(?) từ đám nữ sinh.

Khi anh đang bước chậm chậm gần Hồ Đen, rất xa liền nhìn thấy tổ ba người Gryffindor đang dạo quanh gần đó. Ánh mắt anh rất tự nhiên đặt trên thân ảnh màu đen trước tiên. Không biết tại sao, tâm tình tôi

tệ lúc này đột nhiên tốt hơn rất nhiều, phẳng phất như có lực hấp dẫn, anh không thể khống chế bản thân hướng bọn họ đi đến.

“Harry, bỏ rồi cuộc muốn làm gì vậy? Bỏ đã đi vòng quanh trong này 30 phút rồi đó!” Hermione theo phía sau Harry bắt lực kêu lên.

“Mình đang chứng minh kính sáng lên là bởi vì người khác chứ không phải Malfoy!” Harry không quay đầu lại trả lời, “Mình biết cậu ta ngày hôm nay đều sẽ ở dưới tầng hầm Slytherin cho đến bữa tối.”

“Thì sao? Nó sẽ không sáng lên đâu!”

“Không! Nhất định nó sẽ sáng! Chỉ cần mình tìm được những người khác, có thể..... Nhìn này, nó phát sáng!” Ma kính trong tay dần dần phát ra ánh sáng xanh biếc, Harry cúi đầu nhìn chăm chú.

Nếu lúc này Harry đồng ý quay đầu lại, có lẽ một chút lương tâm còn chưa bị chó tha của Merlin sẽ ngăn cản ông tiếp tục đùa dai. Đáng tiếc, cơ hội duy nhất này bị chính tay cậu tự mình phá hủy. Haizzz, chỉ có thể nói, mệnh cậu sinh ra đã định sẽ ngoan ngoãn chịu sự đùa giỡn của Merlin.

“CÁI GÌ?”

“Nhìn đi, kính sáng!” Harry đem vật trong tay giơ lên cho hai người xem, sau đó tràn ngập cảm kích nhìn về phía trước. Trùng hợp làm sao, Cedric Diggory trên tay mang một cuốn sách tình cờ đi ngang qua....

Lời tác giả: Ban đầu định viết là Zabini, nhưng chợt nhận ra cậu ta dưới ngòi bút của mình đều bị ngược thật thảm.... vẫn là không đành lòng a....

5. Chương 5

“Tại sao lại như thế?” Ron dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Harry, “Hermione, không phải nói....”

Cậu còn chưa nói hết câu đã nhìn thấy Hermione lặng lẽ chỉ chỉ ngón tay ra phía sau, quay đầu lại liền hiểu. Đồng thời càng thêm bối phục trình độ của cô nàng, cũng mừng mình nhận ra con gái nếu kiên quyết vùng lên tuyệt đối sẽ vô cùng đáng sợ.

Từ lúc Harry kêu to, Hermione liền quét ra-đa một vòng bán kính 100 dặm gần đó, không uống cơn tia được Draco Malfoy đang đi đến. Nhưng là, Harry vẽ bóng của chúng ta hoàn toàn không biết gì cả, như cũ đắm chìm trong niềm vui sướng của bản thân, nói ra một câu mà sau này nghĩ lại hận không thể tự cắn lưỡi: “Thật tốt quá!! Mình có thể không cần yêu Malfoy! Ma kính sáng lên là vì Cedric! Không phải vì Malfoy! Như vậy mình sẽ yêu hai người, mình cũng có thể lựa chọn không yêu cậu ta!!”

Thanh âm của Harry rất lớn, rất rõ ràng, thế nên một chữ cũng không thoát khỏi lỗ tai Draco. Với chỉ số IQ xấp xỉ An-be Anh-xanh, anh ngay lập tức hiểu hết mọi việc.

Nếu như bình thường, anh hẳn là cảm thấy vô cùng may mắn, nhưng hiện tại lòng anh lại vô cùng khó chịu, nhất là khi Harry không ngừng lặp lại hai chữ “KHÔNG YÊU”.

Chẳng lẽ yêu anh không tốt sao? Chẳng lẽ làm người yêu của anh khiến cậu cảm thấy chán ghét và nhục nhã? Tốt xấu gì anh cũng là Hoàng Tử Slytherin, lẽ nào vẫn không xứng với Cậu Bé Vàng Gryffindor? So với anh, cậu thà nguyện ý đi yêu cái tên Diggory kia?

Draco cau mày, vô cùng bất mãn với lời nói của Harry. Hơn nữa, sau vài ngày liên tục phiền lòng vì cậu, anh đã dần dần hiểu được tâm tình này là do đâu mà ra. Anh nghĩ anh cần phải cho Harry biết cái gì gọi là “vâng lời”.

“Harry, cậu như này là không nguyện ý yêu thương Malfoy?” Chú ý tới vẻ mặt của người kia, Hermione cười trộm hỏi.

“Thề có Merlin tài ba trên cao, nếu bây giờ cậu ta xuất hiện, mình chấp nhận yêu cậu ta vô điều kiện!” Harry không sợ chết trả lời, không hề nghĩ đến Merlin sớm đã vứt bỏ cậu.

Harry vừa xoay người lại liền thấy Draco Malfoy-người-thật chân chính đứng cách cậu không đến một mét. Vẻ tươi cười trên mặt ngay lập tức đông cứng, trong vòng 60 giây tuyệt đối không tìm được giọng nói của bản thân.

“Harry Potter.” Draco dùng đôi môi khô gọt cùng thanh âm từ tính gọi đầy đủ tên họ Harry.

Harry rõ ràng nghe được tiếng cười khả ố của Merlin vang vọng xung quanh, đời cậu coi như xong! Dù vậy, nội tâm vẫn không tiền đồ cảm thán: giọng Draco dễ nghe muốn chết!!!

Trời đất quỷ thần ơi, mau tỉnh lại đi Harry! Mày tại sao lại bị KNOCK OUT chỉ vì một câu nói của tên kia vậy hả??? Nhưng mà, ăn, trên kia thực sự rất đẹp trai nha

Harry ở trong lòng khẽ chen thêm một câu.

“Ma...Malfoy, cậu, cậu lại gần tôi làm gì?” Harry lắp bắp, nhanh chóng lùi về phía sau đồng thời oán giận Ron và Hermione tại sao không nhắc nhở cậu làm hại cậu nói một câu cũng không xong.

“Là chính cậu ngăn người không phát hiện thôi.” Draco nhún vai, cố ý tìm góc độ bản thân đẹp trai nhất phóng điện về phía Harry, sau đó hài lòng nhìn khuôn mặt đại ra của cậu nhanh chóng ửng hồng.

“Có...có việc gì sao, M.Ma.....Malfoy?” Harry lắp bắp lợi hại hơn.

“Tôi muốn nói chuyện riêng với cậu một lát.”

“Nói.....nói chuyện gì?” Đề phòng nhìn Draco, Harry cảnh giác hỏi. “Muốn nói, thì nói ở đây đi.” Như vậy, cậu sẽ tương đối an toàn.

“Hình như cậu không hiểu thế nào là nói chuyện riêng thì phải, Potter.” Lần thứ hai bất mãn với lời nói của Harry, khoé mắt Draco liếc về phía Granger, ý nghĩa của hành động này không cần phải nói.

Đồng dạng, Harry cũng nhìn Hermione, hy vọng cô không cần đáp ứng. Thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt không có vấn đề của cô, Harry khóc thét.

“Tốt lắm.” Draco vừa lòng nở nụ cười, lần đầu tiên anh cảm thấy Máu Bùn cũng không đáng ghét cho lắm.

Tốt? Tốt cái gì? “A! Cậu...cậu làm gì vậy??? Draco Malfoy, thả tôi ra!!!” Nhân lúc cậu còn đang chòm trong suy nghĩ của bản thân, Draco một phen ôm bồng Harry vào lòng.

Bị cánh tay mạnh mẽ hữu lực của Draco ôm lấy, Harry vô cùng xấu hổ. Thế này khác gì đối xử với cậu như với con gái chứ? Khuôn mặt cậu đỏ đến không thể đỏ hơn, thực hối hận tại sao không mang áo tàng hình bên người. Cho dù vô cùng xấu hổ, Harry cũng vô pháp phủ nhận loại cảm giác được ôm lấy này chết tiệt khiến cậu không muốn rời đi mới đau!

Trời ạ! Tiêu rồi... Harry rốt cục thừa nhận, cậu thực sự động tâm với Draco Malfoy.

6. Chương 6

Đồng thời lúc Harry đang tự mâu thuẫn, Draco cũng vì hành động của mình mà kinh ngạc.

Lạy Merlin! Anh đang làm cái quái gì vậy? Âu yếm ôm Harry Potter chạy lông nhông trên hành lang? Nếu để cho cha anh biết được, dám chắc ông sẽ để anh chết không toàn thây ở Azkaban. Bất quá, Harry cũng thật nhẹ, xem ra sau này nên bồi bổ thêm, ừm, béo chút cũng tốt.

Anh ôm Harry xông vào một phòng học trống, sau đó thả cậu xuống. Vừa được đặt chân xuống đất, Harry nhanh chóng chạy ra xa, kéo dài khoảng cách giữa hai người vừa tìm cách ngăn chặn khuôn mặt đang đỏ lên vừa luyến tiếc lồng ngực ấm áp của Draco.

“Harry.” Bên tai truyền đến giọng nói ôn nhu của Draco. Harry vẻ mặt không thể nào ngẩng đầu lên, phát hiện khoảng cách vừa dần ra lại trở về chưa đến 100cm trước đó. Gò má không tự chủ bắt đầu hồng lên.

Này, cậu...cậu ta tại sao nhanh như vậy đã tới gần mình thế này? Harry có chút tức giận. “Cậu.....cậu đừng đứng gần tôi.”

“Vì sao?” Draco dùng thanh âm mê hoặc đối phương. Anh biết, chỉ cần như vậy, Harry tuyệt đối không chống cự được bao lâu.

“Vì...vì, tôi khó thở!” Harry có chút hụt hơi, liền lấy ngay cái cớ này.

Thế nhưng, xui xẻo lại phản tác dụng, bởi Draco càng tiến lại gần hơn, cơ hồ đem cậu áp sát vào tường. Hô hấp ấm nóng phả vào mặt khiến trái tim đã không an phận của cậu nay đập càng nhanh hơn.

“Em thực không thành thật chút nào, Harry.” Lại là thanh âm khiến người ta tê dại, cả người Harry cứng đờ. Nếu dễ dàng buông tha cho con mồi của mình, hiển nhiên không phải phong cách của một Slytherin.

“Malfoy.....thả..” Ngón tay Draco đặt lên môi cậu đánh gãy câu nói sắp thoát ra khỏi miệng.

“Draco. Gọi tôi là Draco.” Anh khẽ liếm nhẹ lên vành tai cậu, cảm nhận một trận run rẩy từ người trong lòng. Harry giống như rơi vào vũng bùn, không còn năng lực phản kháng.

“Nghe lời, tôi muốn nghe em gọi tên tôi. Nào, nói theo tôi, Draco...”

“D..Dra...co...” Harry hoàn toàn bị giọng nói kia khống chế, ngoan ngoãn gọi tên Draco.

“Tốt lắm, lặp lại lần nữa.”

“Draco.....ngô!” Khi cậu lần thứ hai gọi tên anh, anh ngay lập tức hôn lên đôi môi kia, dễ dàng bắt được đầu lưỡi Harry đang trốn tránh, dây dây dưa dưa, hận không thể thất thánh nơ bướm.

“Ngô....ân....ưm~” Rất nhanh, Harry với thần trí mù mờ bắt đầu đáp lại anh.

Rời ra mang theo một sợi chỉ bạc tình sắc, Draco liếm nhẹ môi Harry, hôn dần xuống bên dưới. Một bàn tay cởi bỏ từng nút áo sơ mi, tay kia cũng không tản rời sờ trên sờ dưới người Harry.

Bàn tay không thành thật xẹt qua thắt lưng, vỗ về cặp mông tròn trịa, sau đó vòng về phía trước phác vẽ phân thân non nớt của cậu.

“A....a.....không....không cần....ưm~” Harry theo bản năng muốn né tránh đè lại tay Draco. Nhưng là, với sức lực gây cộm của cậu không những không có tác dụng, ngược lại còn mang đến cảm giác giống như dục cự hoàn nghênh.

“Thả lỏng, Harry, hưởng thụ nó.” Môi Draco từ xương quai xanh gợi cảm dời trận địa về vành tai non mềm, ngậm vào miệng toàn bộ khiến chân Harry nhũn ra.

“Không.....không cần.....xin cậu....Draco....ân..a

” Bàn tay Draco thuần thục đảo quanh phân thân làm Harry chịu không nổi, mà đôi môi kia còn không khiêu khích, thật sự không khác gì đang tra tấn cậu.

“Anh muốn em, Harry!” Draco nói xong, dục vọng rắn chắc kề sát lên bụng Harry. Cảm giác kì quái làm Harry thanh tỉnh không ít, hoảng sợ nhìn ra Draco.

“Không!! Draco.....tôi....không!!!” Thừa lúc Draco chưa kịp làm gì, Harry dùng sức đẩy cậu ta ra, trốn khỏi phòng học.

“A! Đáng chết!” Nhìn Harry thành công trốn thoát, Draco buồn bực đâm lên tường. Em tại sao lại lâm trận bỏ chạy chứ! Rõ ràng đối với anh có cảm giác lại trốn tránh!

“Aizzz, xem ra phải đi tắm nước lạnh rồi.” Bất đắc dĩ vò đầu, Draco cười khổ ra khỏi phòng học. Lần sau tuyệt đối sẽ không buông tha em dễ dàng như thế đâu. Trong đôi mắt lam xám loé ra một tia kiên định cùng giảo hoạt.

Anh nghĩ, anh thực sự rất thích em, Harry!

7. Chương 7

Khi Harry túm cổ áo mặt đỏ ửng xông vào phòng sinh hoạt chung Gryffindor liền hoàn hảo dọa sợ cả Ron và Hermione.

“Harry?!” Ánh mắt hai người không hện mà cùng gặp nhau trên người Harry. Cái bộ dạng “xiêm y xốc xệch” này là sao đây?

“Bồ làm sao vậy? Đã có chuyện gì xảy ra?”

“A?” Sau khi xác định trong phòng không còn ai khác, Harry thoáng thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất, hình ảnh Cậu Bé Vàng Gryffindor quần áo xộc xệch sẽ không bị truyền ra ngoài.

“Harry, bồ không sao chứ? Malfoy không làm gì bồ chứ?” Ron lập tức từ ghế sofa nhảy dậy vọt tới trước mặt Harry, nắm lấy bờ vai có chút run của cậu, hỏi, “Nói cho mình biết đi, mình sẽ xử đẹp tên đó giúp bồ!”

Câu hỏi của Ron thành công gợi lại khung cảnh rối loạn tại phòng học trong đầu Harry, khuôn mặt lập tức nóng lên. “Không, không có gì. Dra-Malfoy không làm gì mình hết.”

“Thật không?” Ron hoài nghi nhìn Harry, cảm thấy thật kì quái. Rõ ràng là có vấn đề, nhưng nghĩ mãi cũng không thấy vấn đề ở đâu cả. “Tên đó thực sự không làm gì sao?”

“Ừ, ừ...”

“Harry, bồ cứ nói với mình đi, không sao đâu mà!” Ron càng cố hỏi, Harry lại càng xấu hổ.

“Tốt!” Sau khi bình tĩnh chiếu laze từ đầu đến chân không bỏ sót tí gì trên người Harry, lại nhìn nhìn cổ áo bị mở ra quá mức cùng mái tóc so với tổ quạ không khác là bao, Hermione nở nụ cười làm Harry rợn tóc gáy.

“Ron, nếu Harry đã không muốn nói, bồ cũng đừng ép bồ ấy!” Cô nghiêm mặt giáo huấn Ron, sau đó, quay đầu nói với Harry, “Bồ nên đi nghỉ sẽ tốt hơn đó!”

“A, ừ, ừ...” Vừa khéo, Harry bây giờ thực chỉ muốn ngủ một giấc, những chuyện xảy ra hôm nay đã vượt quá trí tưởng tượng của cậu.

“Được, vậy đi đi, Harry.”

Hermione tới gần cậu, ghé vào bên tai dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy nói, “Mình sẽ không ép bồ phải nói cho mình những gì đã xảy ra, nhưng nếu Malfoy thực sự cái gì cũng không làm vậy cậu ta tuyệt đối không phải đàn ông!”

Ấu! Mai! Gọt! Cho dù sau đó Hermione có cùng Ron nói thêm những gì, thì nửa chữ cũng không lọt vào tai Harry. Kể cả cuối cùng cậu làm thế nào về đến phòng ngủ cũng không biết.

Mình nên làm gì bây giờ? Mình làm sao mà đối mặt với cậu ta đây???

Bây giờ, chỉ cần nghĩ đến Draco, Harry sẽ liên tưởng ngay đến sự kiện phòng học không nói nên lời kia.

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Điên mất thôi!!! Tốt nhất là mình không nên gặp cậu ta! Đúng thế!

8. Chương 8

Một tháng này có lẽ là khoảng thời gian đen tối nhất cuộc đời Draco. Muốn biết cái gọi là một ngày dài như một năm, chỉ cần nhìn anh là hiểu.

Trừ giờ ăn và lớp Độc được hai Nhà học chung, Harry luôn trốn anh, điều này làm anh vô cùng tức giận. Là một Slytherin, anh đương nhiên đủ kiên nhẫn chờ cậu thấu hiểu tình cảm của bản thân, nhưng việc cậu tránh gặp mặt hoàn toàn không đủ điều kiện để anh kiên nhẫn. Nếu không phải biết trước sau này hai người sẽ ở cùng nhau, anh mới để cho cậu trốn. Còn không, anh đã sớm xông vào hang Sư Tử, túm cổ con rùa rụt cổ nào đó đứng trước con dân Gryffindor cường hèn 30 phút!

“Draco, nhìn sắc mặt anh không tốt lắm nha! Có tâm sự sao?” Ah, Pansy Parkinson. Anh đã quên mất sự tồn tại của đứa con gái làm dạ dày anh quay cuồng.

Chết tiệt, cô ta không dùng cái giọng quàng tám kia để nói chuyện thì chết hả?

Anh hiện tại không có tâm trạng cùng cô nói chuyện, mọi kiên nhẫn cùng tao nhả của anh đã bị bàn chân vàng ngọc của Cứu Thế Chủ dẫm nát nát. Đứng dậy khỏi ghế bành gần lò sưởi âm tường, trong giọng nói Draco biểu hiện rõ ràng sự chán ghét: “Đừng làm phiền tôi, tiểu thư Parkinson. Nếu cô không muốn trên gương mặt xinh đẹp xuất hiện mấy thứ không đáng nhìn thì tốt nhất nên ngậm miệng lại đi.”

Ngạo mạn vuốt vuốt mái tóc bạch kim, Draco đút tay vào túi áo rời khỏi tầng hầm Slytherin. Anh cần không khí.

Gryffindor đáng giận! Ngu xuẩn! Nhát gan!

Anh đương nhiên từng có ý định mai phục trước Bà Béo chờ vị nào đó lọt lưới, nhưng ý định này ngay lập tức bị khai tử bởi nó không hợp với phong cách của một Malfoy, hơn nữa, anh cũng không muốn trở thành phản đồ Slytherin. Hửn rồi, anh cũng đã định lợi dụng lớp Độc được, nhưng mà, fuck it!!! Harry vừa vào cửa liền một mực cúi đầu, miễn bàn tới việc nhìn anh. Cậu chưa bao giờ ngoan ngoãn trong giờ Độc được như một tháng này. Cho dù anh có ác ý khiêu khích cũng chỉ nhận lại một cái đầu đen thui cùng cái liếc mắt xem thường của Granger. Thật vất vả chờ đến hết giờ, vừa quay đầu lại người đã mất dạng, ngay cả hành lang cũng không thấy bóng dáng =.=|||

Draco vô mục đích bước đi trên hành lang, ngẫm lại những gì đã xảy ra trong tháng này, kết quả, càng nghĩ càng tức (muốn bùng cháy =|||||)

Có khi nào trong dòng người tấp nập này anh vô tình gặp được Hary không? A, đừng có nằm mơ giữa ban ngày, Draco Malfoy.

Đạo hết mấy vòng, xuyên qua đủ loại học sinh của 4 Nhà, bàn chân Draco bước vào thư viện. Khác với bên ngoài ồn ào náo nhiệt, nơi này luôn yên tĩnh lạ lùng.

Đi qua các giá sách, ánh mắt Draco nhìn tên những quyển sách dính đầy bụi. So với sách ở Tầng thư Malfoy, thư viện Hogwarts chắc chắn sẽ phải tị ti về bản thân, Draco cười nhạo. Hiển nhiên, nếu chỉ dựa vào số sách nhằm chán ở đây, thể giới phù thủy sớm đã bị Muggle đè bẹp.

“Malfoy!”

Có người gọi thỉnh linh làm anh giật mình, xoay người lại, hoá ra là Vạn Sự Thông Gryffindor.

“Khụ!” Draco điều chỉnh tâm tình, ngay lập tức trưng ra bản mặt kiêu ngạo nhà Malfoy, “Đây không phải là quý tiểu thư Gryffindor vĩ đại sao? Loại người Slytherin ti bỉ như tôi có thể lọt vào mắt ngài có lẽ phải vô cùng may mắn đây, thật vinh dự làm sao!”

Bất quá Hermione cũng không nổi giận, cô lẳng lẳng nhìn người trước mặt, không rõ ý nghĩa mỉm cười. Với người khác, nụ cười này hết như một thiên thần, nhưng đối với Draco nó chẳng khác gì ác quỷ.

“Malfoy, nếu cậu muốn biết vì sao Harry trốn cậu thì đừng có dùng cái giọng đó nói chuyện với tôi.”

Quả nhiên, việc duy nhất khiến nữ phù thủy thông minh tìm đến anh chỉ có một. Biết rõ đáp án nhưng vẫn không khiến Draco cảm thấy tốt hơn.

“Được rồi.” Lần đầu tiên Draco nói chuyện với Hermione một cách bình thường, không có châm chọc cùng mỉa mai.

A, đương nhiên, nếu để Hary đáng yêu của chúng ta biết rằng, người lên kế hoạch phá huỷ cuộc đời cậu cũng như đóng gói cậu gửi cho Draco Malfoy chính là cô bạn thân mà cậu tin tưởng nhất chắc chắn sẽ tức

đến giờ chân!!!

9. Chương 9

Cả ngày hôm nay Harry đều cảm thấy không thoải mái. Về nguyên nhân, cậu nghĩ nghĩ, là vì Hermione. Bỏ ấy nhìn cậu nguyên một ngày rồi.

Vì thế, Harry không ít lần nghiên cứu lại quần áo của mình, xác định không có rách chỗ nào hay bấm nhầm cúc. Tất cả đều bình thường a, nhưng mà Hermione như cũ vẫn nhìn cậu chăm chăm.

“Hermione.” Harry thăm dò, “Trên người mình có cái gì lạ hả?”

“Cái gì?” Hermione vẽ mặt kinh ngạc nhìn cậu.

“Ý mình là, tại sao cả ngày hôm nay bỏ cứ nhìn mình hoài vậy?”

“A....” Hermione cúi đầu, giọng nói nhỏ đến mức không thể nghe được, “Chết tiệt, mình mà cũng có lúc bạch si (*).”

(*) đại khái như ” trông cây si” ở bên mình ấy.

“Hả?” Harry không nghe rõ, nhưng cậu cảm thấy Hermione có vẻ là lạ.

“Po....Harry.” Hermione nghiêm túc nhìn cậu, trong mắt hiện lên một tia đau thương mờ nhạt. “Cậu thật sự chán ghét tôi.....a, là ghét Malfoy sao?”

Harry trợn trừng mắt, cổ họng nuốt ực một cái, hít sâu, sau đó im lặng. Ai oán nhìn cô bạn thân, Harry hỏi, “Bỏ muốn mình nói thật?”

Hermione, à, là Draco nhờ thuốc Đa dịch biến thành Hermione, trái tim lúc này bắt đầu đập nhanh lên, cảm giác như bị ai đó bóp chặt cổ.

Anh vừa muốn Harry nói thật lại vừa muốn Harry nói dối. Nếu cậu nói không, anh sẽ cố ngừng lại thứ tình yêu lắm tưởng này. Còn nếu là có, vậy anh và cậu....

“Ừ, tôi muốn biết cậu thực sự nghĩ gì, Harry~~” Draco thâm tình gọi tên cậu, suýt chút nữa khiến Harry nhận ra.

“Mione, bỏ...”

“Àn?”

“A? Không có gì. Chắc do mình nghĩ nhiều.” Mione làm sao có thể là Draco được. Harry vì suy nghĩ này của mình mà buồn cười.

“Ừm, mình nghĩ, mình thích cậu ấy.” Mang theo cái cười nhẹ cùng lúm đồng tiền nhợt nhạt trên má, Harry ngượng ngùng thừa nhận.

Dưới ánh mặt trời, cả người cậu như tản ra tia nắng ấm áp mê hoặc khiến Draco nhìn ngây ngốc.

“Tôi cũng vậy, Harry.” Draco thốt ra, hoang toàn quên bản thân hiện đang là Hermione.

“Oát???”

“A, không. Ý tôi là, tôi cũng nghĩ vậy.” Thiếu chút nữa thì lòi đuôi, Draco thở phào một hơi.

Ha ha ha, không phải là anh tự mình đa tình!!! Draco khoái trá nhìn người trước mặt, hận không thể nhào đến thân ái hồi lâu, may mà kiềm lại được. Đương nhiên, một Malfoy tuyệt đối không để kẻ nào động đến ái nhân của mình, kể cả khi dùng thuốc Đa dịch.

“Tôi muốn đi thư viện. Chào cậu, Harry.” Nói xong anh đứng dậy chạy ra khỏi phòng đi gặp “Draco”.

Niềm vui sướng đánh sâu vào lòng anh, dọc đường đi nụ cười trên môi không có chút xú ý định gỡ xuống, mặt mày hớn hở bước vào thư viện.

“Thế nào?”

“Phi thường vừa lòng (@^_^@)”

“Vậy cậu định làm gì tiếp theo?”

“Khiến Harry đứng trước mặt nói yêu tôi.” Khoé miệng tiếp tục cong lên.

Nhìn vẻ mặt ngu ngốc trước mặt, Hermione thấy thật hối hận. Hình tượng Malfoy trong lòng cô đang dần dần sụp đổ.

“Cậu thật chẳng biết thế nào là đủ.” Cô thở dài, xếp lại sách chuẩn bị rời đi.

“Cô không biết sao, trong từ điển của Malfoy vĩnh viễn không có hai từ thoả mãn.”

Hermione nhún vai, bẻ chồng sách thật dày lên xoay người, nghĩ nghĩ lại quay trở lại hỏi.

“Hôm đó cậu với Harry làm gì vậy? Thoạt nhìn bồ ấy có chút....kích động.”

“Ngày nào? A, là ngày đó sao. Tôi chỉ hôn em ấy thôi.” Nhắc đến việc đó Draco lại nổi quạu. Cậu không biết là cậu nửa đường chạy trốn làm anh rất khổ sở thì phải.” Hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì, chỉ tò mò thôi. Nhìn quần áo bồ ấy xộc xệch như vậy tôi còn tưởng cậu ăn luôn bồ ấy rồi. Hoá ra mới chỉ là hôn.” Hermione mang theo biểu tình thất vọng ra khỏi thư viện. Đến cửa còn quăng lại một quả bom.

“Năng lực của Vương tử Slytherin xem ra cũng không lợi hại như lời đồn.”

“...”

10. Chương 10

Mấy tháng sau, cuối cùng cũng đến giải Quidditch. Draco chờ ngày này đã lâu lắm rồi, bởi vì hôm nay, anh có thể chấm dứt “chiến tranh lạnh” với Harry.

Bất quá, đối với Harry thì ngày hôm nay rất thống khổ nha. Khi biết bản thân đã yêu Draco, cậu chỉ biết trốn tránh, để giờ lại hoang mang không biết anh còn thích cậu nữa không hay đã chuyển thành chán ghét.

Cánh cửa bước vào sân đấu mở ra, ánh sáng chiếu thẳng vào mắt khiến Harry giật mình.

Cậu cười chỗi bay lên cao, ánh mắt tìm kiếm thân ảnh kim sắc quen thuộc, nhưng dù cậu đã nhìn hết sân đấu và cả khán đài Slytherin vẫn không thể tìm thấy.

Sợ hãi! Đúng vậy, đập vào lòng Harry là một cỗ lo lắng sợ hãi không tên. Và nó khiến cậu mất tập trung cho trận đấu. Kể cả khi trái Snitch bay đến bên cậu cũng không làm cậu di chuyển một bước.

“Đang tìm anh sao?” Một giọng nói cùng ngữ điệu quen thuộc truyền đến từ sau lưng. Nhanh chóng xoay người lại, Harry chỉ nhìn thấy mái tóc bạch kim chói mắt bay lượn trên không trung.

Anh tuấn như thế, mê người như thế, nụ cười phóng đảng không chút kiềm chế, cả người tràn ngập khí tức hấp dẫn tất cả!

(Evans: *ôm tym* *ngát ngậy* ôi Draco

~)

“Draco!!” Harry vội gọi tên anh, mang theo nồng đậm yêu thương cùng mong nhớ. Thế nên, một giọt nước mắt xúc động từ đôi mắt xanh rơi xuống, lọt vào bàn tay ai kia.

“Em...” Harry kích động muốn nói gì đó nhưng bị tay Draco ngăn lại.

Bàn tay ấy chạm vào má cậu, cảm nhận độ ẩm áp mềm mại từ làn da trắng hồng. “Được rồi, Harry. Chờ kết thúc trận đấu hãy nói, nhé?”

Khoé miệng người nào đó dương lên đắc ý, hoàn toàn biết được lời nói chưa kịp thoát ra của cậu. Trái tim bé nhỏ của Harry lại đập điên cuồng.

“Anh không muốn vì lời nói của em mà phải ôm chầm lấy em trước mặt toàn dân thiên hạ đâu!”

Quả nhiên. Bị nói trúng tim đen, cho dù đoán trước được vẫn khiến khuôn mặt Harry hồng lên nhưng cũng không quên trả lời, “Uhm!”

Dường như biết hai người đã có cùng nhận thức, trái banh Snitch lần thứ hai hiện lên, đảo quanh một vòng, dừng một giây, sau đó nhanh chóng biến mất.

Hai vị Tầm thủ nhìn nhau, hướng phía Snitch đuổi theo.

Toàn bộ sân Quidditch sôi trào, bình luận viên kích động đến mức nước miếng văng tứ tung làm cho mọi người phải tránh thật xa. Ai cũng hò hét điên cuồng.

“A!! Harry Potter đang bay vút theo trái Snitch! Draco Malfoy bám theo sát nút. Cả hai đều không muốn thua trong tay đối phương! Ai sẽ là người chiến thắng đây?... Ồ, họ đang bay xuống phía dưới khán đài! Aaaaaa! Harry Potter! Là Harry Potter!!!! Trên tay cậu đang cầm trái banh Snitch!!!!!! GRYFFINDOR THẮNGGGGGGGGGGGG!!!!!!”

Cả sân bóng lập tức bùng nổ!!! Học sinh Gryffindor ôm chầm lấy nhau, đồng thanh hô HARRY POTTER và nhanh chóng lao xuống sân ăn mừng.

“A khoan!!! Nhìn kia!!! Draco Malfoy!!!! Cậu ta bị Bludger đập trúng!!!!” Bình luận viên đột nhiên hét lên. Toàn bộ Slytherin thét chói tai. Giáo sư Snape nhanh chóng chạy xuống, ôm lấy Hoàng tử tóc bạch kim vào Bệch xá.

Harry hoảng sợ bay xuống mặt đất. Bạn học của cậu ở xung quanh đang chúc mừng cậu, nhưng tai cậu không nghe lọt câu nào, ánh mắt thuý chung dán lấy Draco đang được mang đi. Cậu muốn đến Bệch xá. Đám người này lại khiến cậu không thể di chuyển một bước. Lòng tràn ngập lo lắng cùng bất an, nước mắt rơi xuống không thể ngăn cản.

Trong đầu anh luôn chỉ có một ý niệm, đó là bảo vệ cậu. Anh vì cậu mà bị Bludger đánh trúng.

Cậu muốn gặp anh! Cậu muốn đến Bệch xá! Cậu phải chắc chắn rằng anh không sao hết!

Harry gần như khóc lên, “Xin các cậu, để cho tôi đi đi!”

Evans: *khóc một dòng sông* vì sao lần nào cũng ngược Draco yêu dấu của tui!!! Ưc hự hự TTvTT

11. Chương 11

“Harry!” Giọng nói của Hermione vang lên như một loại giải thoát với Harry.

“Mione!!!” Cậu cảm kích chạy đến chỗ cô, dưới sự trợ giúp của Ron và Hermione, Harry thuận lợi trốn khỏi đám đông chạy thẳng đến Bệch xá.

Đập vào mắt cậu là sắc mặt tái nhợt của Draco hai mắt nhắm nghiền đang nằm trên giường.

(Mỗi tác giả: thực ra bình thường da mặt Draco cũng luôn tái nhợt, căn bản không có gì bất thường *ngoáy mủi*)

Mỗ Evans: loại người không biết thương hương tiếc ngọc không có tư cách nói chuyện ở đây! Cút ngay! *giơ dép tổ ong lên đui*)

“Draco!!” Chưa từng hoảng sợ như lúc này, Harry gần như ngừng thở. Cậu chạy nhanh tới giường bệnh, kích động đưa tay lay lay Draco.

Harry vô cùng sợ hãi, bởi người bị Bludger đập trúng có không ít đã chết! Cậu không cần Draco vì cậu mà chết! Cậu là Đứa bé sống sót, nhưng nếu sự sống sót của cậu được đánh đổi bởi tính mạng người cậu thương yêu, vậy cậu không cần!!

“Draco!!!”

“Aaaaaaaa ai u!!” Draco bị lay đầu đến chảy cả nước mắt, cau mày bật dậy, chuẩn bị cho tên quỷ nào dám quấy rầy anh biết thế nào là uy nghiêm của Vương Tử Slytherin.

Mợ nó chứ, không biết bây giờ toàn bộ xương trên người anh như mới tháo ra lắp lại hả???

Nhìn kĩ lại, thấy người đến là Harry, đôi mắt xanh lục bảo đắm nước, tất cả lửa giận bay hết lên tận trời xanh. Anh vừa đau vừa bất đắc dĩ nhìn cậu, thở dài, “Em đúng là khắc tinh của anh.”

Anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc đen mềm mại cùng vết sẹo tia chớp trên trán, vuốt cả hai má phiem hồng vì kích động của cậu nữa. “Anh ổn, Harry.”

“Em...em sợ.... Em sợ rằng anh sẽ....” Harry nghẹn ngào. “Em yêu anh! Em không muốn anh gặp nguy hiểm! Vì em lại càng không!”

“Anh biết, nhưng anh thực sự không có vấn đề gì mà.” (xạo v___v)

“Em....giúp gì được anh không?”

“Em hả? Hmm, vậy hôn anh cái đi, anh nghĩ anh sẽ nhanh khoẻ hơn đấy.” Draco đề nghị, nhưng thấy Harry cúi đầu liền nhanh chóng thu lại, “Ha ha, anh đùa thôi, Harry, đừng tức giận.” Gì chứ, chọc cậu giận điên lên để tiếp tục chiến tranh lạnh à? Anh đâu có ngu.

Nhưng là, khi Draco đang cười, Harry đột nhiên ngẩng đầu lên, tiến sát về phía Draco, nhắm chặt hai mắt khẽ chạm môi cậu vào môi anh.

“....” Harry hành động bất ngờ khiến Draco giật mình. Ngay sau đó, anh chợt hiểu ra, Harry yêu anh rất nhiều nên mới làm thế. Aaaaaa, thật cảm động!

Giây tiếp theo, một cỗ nhiệt lưu truyền lên từ bụng dưới cảnh báo rằng anh đang mất dần khống chế. Nhưng mà, môi Harry ngọt chết đi được! Hương vị hết như một loại thuốc phiện cao cấp khiến người ta không thể ngừng lại. Đã thế, cậu còn chủ động dâng môi lên, chẳng khác gì quảng chìa khoá cho con dã thú đang thức dậy bị giam giữ trong lòng anh.

“Anh nghĩ, anh hoàn toàn khoẻ rồi!!”

—•—•—•—•—•—•—

Mỗ Evans: *ngoáy mũi* chương ngắn là lỗi của tác giả, các bạn không được trách tớ v___v

Mỗ tác giả: tém tém lại đi cô kia, đừng cười bỉ ổi như thế. Ai mà chả biết chương ngắn thì người sung sướng nhất là cô =.,=

Mỗ Evans: xê qua một bên. Sinh vật đơn bào nói năng vớ vẩn mọi người đừng tin. Quan trọng là, chương sau có H há há há *múa may* *uốn eo*

Mỗ tác giả: là nhờ ai mới có H cho cô edit?

12. Chương 12

“Cái gì?” Thờa lúc Harry nghi hoặc há miệng, Draco liền đoạt lại quyền chủ động. Tay phải ôm cậu kéo vào trong ngực, tay trái nâng cằm cậu lên, đầu lưỡi luồn vào khoang miệng.

“Ừm...ừm...” Không nghĩ hẳn sẽ làm vậy, Harry có chút phản kháng, nhưng rất nhanh liền thuận theo, thả lỏng thân thể tựa vào ngực Draco.

Đầu lưỡi dây dưa với nhau, hai đôi môi đỏ mọng không buông tha nhau. Mật dịch tràn ra nơi khoe miệng Harry, cậu dứt ra kéo theo sợi chỉ bạc.

“Ha...ha...” Vừa rời ra, Harry liền thở dốc không thôi, nhưng lập tức vành tai mẫn cảm lại rơi vào miệng đối phương. Cảm giác tê dại từ lỗ tai truyền đến làm toàn thân Harry như muốn nhũn ra.

Draco dùng sức kéo Harry lên giường, hai tay lướt trên người cậu, rất nhanh đã cởi bỏ áo sơ mi người ta. Nụ hôn không ngừng dần rơi xuống dưới, hắn ngậm một đầu nhũ hồng sắc vào miệng.

“A...” Harry không kiềm chế được, cắn môi dưới ngăn tiếng rên chực bật ra. Nhưng Draco lại dùng đầu lưỡi linh hoạt liếm lên đầu nhũ cậu, răng nanh khi có khi không khê cắn cắn, khiêu khích cực hạn của cậu.

“Ừ...không...” Dòng lửa từ bụng dưới chạy xuống, cả người khô nóng khó nhịn. Harry bất an vặn vẹo, muốn thoát khỏi gọng kiềm người bên trên.

“A!” Đột nhiên trời đất xoay vòng, mở mắt ra quay đầu lại, Harry thấy người kia cười tà nhìn mình. Cúi đầu thì phát hiện không biết quần áo mình đã bị người kia cởi sạch từ lúc nào.

Tốc độ của hắn nhanh đến khó tin. Nhìn lại lần nữa thì thấy hắn đang cởi quần lót của mình. Liếc mắt nhìn sang tấm rèm quây quanh giường bệnh, Harry có chút lo lắng, cậu không thể tưởng tượng được anh ấy sẽ làm mình tại bệnh thất! Cậu thẳng lưng lên muốn ngăn người kia lại.

“Dra...ừm...” Nhưng vừa mở miệng thì đã bị môi hắn ngăn lại, đẩy trở về giường. “Ngoan, Harry” Nháy mắt cậu đã bị hôn đến toàn thân vô lực, chỉ có thể thuận theo đối phương.

Cảm giác được ngón tay lạnh lẽo của hắn đang trêu chọc dục vọng của mình, Harry vốn ngây ngô không kinh nghiệm cảm thấy vô cùng khó chịu, toàn thân run rẩy, hai tay gắt gao nắm lấy drap giường, muốn chống lại cảm giác điên cuồng này.

“Ừm...không...em...a...” Harry không thể nói trọn một câu, chỉ cần vừa mở miệng, tuôn ra chỉ là tiếng rên dâm mỹ.

“Em thật đáng yêu, Harry.” Đầu lưỡi mềm mại ướt át lướt trên bụng dưới mẫn cảm của cậu. Draco say mê nhìn gương mặt ửng hồng của người yêu.

“Không...A!” Draco cúi đầu ngậm phân thân cậu vào miệng, Harry hít gấp một hơi. Khoái cảm làm cả người cậu cong lên, tay nắm drap giường cuối cùng cũng buông ra, đưa lên che miệng mình lại.

Biết cậu sắp không chịu nổi, động tác Draco càng nhanh hơn, còn vươn tay kéo tay Harry ra khỏi miệng cậu. Hắn muốn cậu điên cuồng hơn, trầm luân hơn, muốn nghe cậu rên rỉ. “Anh muốn nghe giọng em, Harry.”

“Không... Không... A...Ừm...” Ý thức Harry tan rã, đưa tay túm lấy mái tóc vàng của Draco, hàng mi vì khoái cảm mãnh liệt mà lay động không ngừng. “A a!!” Trong miệng Draco, Harry đạt cao trào.

Nuốt vào tinh dịch của người yêu, liếm liếm môi, Draco cười cười hôn lên môi cậu. “Em biết không, Harry? Em thật sự rất ngọt.”

“A...không...” Nhìn hắn mờ ám liếm môi, còn mang theo vẻ thỏa mãn, Harry quả thật xấu hổ vô cùng. Cậu nhắm chặt mắt lại, nghiêng người chôn mặt vào gối.

“Haha, ta còn chưa bắt đầu mà, Harry.” Đầu lưỡi nhẹ nhàng khiêu khích vành tai Harry, giọng nói Draco trầm trầm mờ ám. Tay hắn lướt qua tấm lưng bóng loáng của cậu, dọc theo đường cong thân thể, hướng đến bờ mông căng tròn, ngón tay chen vào huyệt khẩu.

Cả người Harry nhất thời căng cứng, cậu biết chuyện gì tiếp theo, nhưng mà cảm giác xa lạ lại làm cậu sợ hãi. Cảm nhận được cậu đang run rẩy, Draco dán người vào cậu, thân nhiệt nóng hổi của hắn làm Harry thả lỏng không ít.

“Đừng sợ, tin anh, được không, Harry? Em chỉ cần thả lỏng là được rồi, được không?” Ôn hòa trấn an, Draco vừa hôn lên cổ cậu, vừa dùng ngón tay thấm nước bọt ướt át chậm rãi chơi đùa huyết khẩu.

“Ừm...” Tuy rằng thật sự sợ hãi, nhưng Harry vẫn tin tưởng người yêu. Cậu dần thả lỏng thân thể cứng ngắc của mình.

Chậm rãi mà quyết đoán, ngón tay Draco tiến vào cơ thể cậu. Dị vật tiến vào làm Harry thấy khó chịu, cảm giác khuếch trương đau đớn làm cậu hít vào một hơi.

“Ừm...” Ngón tay trong cơ thể xoay tròn, co ra, duỗi vào, Harry dần dần thích ứng. Draco cắn răng chờ cậu quen dần thì cho thêm một ngón tay vào, lần này dễ dàng hơn nhưng vẫn có chút khó khăn.

“Thả lỏng, Harry.” Draco nhấn nạt đến mức trên trán toàn mồ hôi, giọng hằn khàn khàn. “Không thì lát nữa em sẽ bị thương đấy.” Hắn lại cho thêm một ngón tay vào, khi có khi không ấn vào điểm mẫn cảm bên trong cậu, làm Harry khó chịu rên rỉ.

“Em...em...” Harry bị loại cảm giác khiêu khích này làm cho khó chịu, cậu gần như khóc lên, muốn tìm giải thoát.

Cảm thấy vách tường bên trong đã mở rộng đủ, đủ chịu được mình, hắn rút tay ra, Draco tách chân Harry ra. “Ừ...” Đột nhiên rời đi làm Harry cảm thấy hư không, bất mãn rên lên. “Đừng gấp, Harry. Lập tức cho em.”

Hai tay nắm lấy thắt lưng mảnh khảnh của Harry, hắn đặt dục vọng của mình trước cửa mình của cậu, cảm thụ huyết khẩu đang co rút kịch liệt. Hai tay siết lại, thắt lưng dùng sức một cái, thuận lợi tiến vào cơ thể Harry.

“A...a...a...” Tiếng rên cao vút bật ra khỏi môi Harry, vật thể to lớn, nóng như lửa đâm vào làm cậu có chút thở không nổi. “Đau...”

Đau đớn nơi hạ thể bức nước mắt Harry rơi xuống. Đầu bị cưỡng chế xoay lại, Draco hôn lên mắt cậu, liếm đi những giọt nước mắt.

“Trời ạ, em chật quá...thả lỏng, Harry.” Draco hôn hai má cậu, sau đó lại liếm liếm vành tai, muốn phân tâm cậu. Hạ thân cũng vì chờ cậu thích ứng mà tạm dừng hồi lâu. Khi cảm thấy được rồi mới chậm rãi động vài cái, tốc độ dần nhanh hơn.

“A a” Nội vách bị ma sát đến tê liệt, Harry run rẩy rên rỉ. Hạ thân cũng vì kích thích mà đứng lên. Draco bên trong cơ thể Harry tìm kiếm điểm mẫn cảm, va chạm liên tiếp làm Harry cảm thấy khoái cảm ngập tràn toàn thân.

“Ha...ha...” Khoái cảm ngập tràn làm Harry thở dốc không thôi, khoái cảm cùng thống khổ đan xen nhau.

“Dra...co...” Harry lẩm bẩm tên người yêu, siết chặt thân thể hơn.

“Harry” Cảm giác vách tường nóng bỏng bên trong càng ngày càng siết lấy mình, Draco biết mình sắp đến rồi. Hắn gia tăng tốc độ, va chạm càng ngày càng kịch liệt. Cuối cùng gầm lên một tiếng, một dòng nhiệt lưu nóng bỏng bắn vào bên trong người Harry.

“A! Draco!” Harry đạt cao trào cùng lúc. Sau cơn khoái cảm, cơn buồn ngủ kéo đến làm cậu mê mết thiếp đi.

Thở hổn hển mà rút ra khỏi cơ thể cậu, Draco vươn tay gạt đi mấy sợi tóc ướt ra khỏi mặt cậu, dịu dàng hôn lên trán người yêu, thấp giọng nói:

“Anh yêu em, Harry.”

13. Chương 13

Khi Harry tỉnh lại thì thấy mình đã nằm trên giường ngủ ở Gryffindor. Cậu trở mình định xuống giường, đột nhiên từ eo truyền đến một trận đau nhức làm cậu suýt thì đập mặt xuống sàn.

“Harry, em tỉnh rồi?”

Thanh âm không nên có lại vang lên bên tai, Harry hoảng hốt, “Anh, anh, anh sao lại ở đây? Anh làm sao mà vào được?? Em....ai đưa em về đây???”

“Anh ôm em đến trước Bà Béo thì gặp Granger, Granger nhìn cũng không thèm trực tiếp đọc mặt khẩu cho anh vào.”

Phải không nhỉ? Harry nhớ là cậu chạy đến Bệnh xá tìm Draco, sau đó, cậu hôn anh, sau đó, sau đó.....

Quần Merlin!! Cậu lúc này ở Bệnh xá cùng Draco, cùng anh,.....

Nội y Merlin!!!! Cậu thế mà lại, lại.....

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng như sắp cháy của Harry, Draco biết ngay cậu đang nghĩ đến cái gì, “Sao vậy, Harry?”

“Không.....không có gì...”, không phải chỉ là lo lắng đơn thuần, hiện tại đến nhìn mặt Draco Harry còn không dám. Nghĩ nghĩ, chợt nảy ra một chuyện chưa tính đến, Harry lúng túng mở miệng, “Chúng ta..... ý em là.... chúng ta, cái kia.....cái kia...”

“Cái kia là cái gì?” Draco tà ác hỏi lại.

“CÒN CÁI GÌ NỮA HẢ?? ANH ĐỪNG CÓ GIẢ VỜ KHÔNG BIẾT!!!” Harry phát cáu.

“Ha ha, được rồi, anh biết, anh biết em đang nói gì mà, cái kia thì làm sao?” Draco khoái trá cười ra tiếng, đi đến ngồi bên mép giường Harry, vươn tay sờ nhẹ gò má cậu.

“Ân..... Thế.....chúng ta, có, có.....bị Pomfrey phu nhân hay, hay..... ai khác nhìn thấy không?” Harry cẩn thận hỏi.

“Hmm, anh nghĩ...”, Draco sờ cằm ra vẻ tự hỏi, chờ đến khi Harry bắt đầu sốt ruột mới chậm rãi mở miệng, “Có lẽ, không có ai thấy đâu.....”. Thấy Harry thở phào nhẹ nhõm, Draco nhả thêm một câu: “Nhưng mà, có nghe thấy hay không thì anh không biết ^__^”

“A không!” Harry buồn bực ôm đầu, vô cùng hối hận với hành vi điên cuồng lúc chìm trong hoan ái của chính mình.

“Ai, thôi nào Harry!” Không đành lòng nhìn cậu thống khổ, Draco nâng cằm cậu lên, hôn hôn đôi môi xinh đẹp, “Nghĩ xem, nếu thực sự có người biết chúng ta làm tình trong Bệnh xá, em thấy anh còn có thể bình tĩnh ngồi đây với em không?”

“Thật?”

“Đương nhiên!” Ngoại trừ Granger. Draco tự thêm một cậu trong lòng.

Nhẹ nhàng thở ra, Harry an tâm chui vào lồng ngực Draco, hít thở mùi hương quen thuộc trên người anh.

Cậu cảm thấy, thế giới này thật đầy rẫy những bất ngờ. Mấy tháng trước, cậu và anh còn là kẻ thù không đội trời chung cơ đấy. Đến khi biết hai người lại là bạn đời tương lai của nhau, Harry ngẫm lại những việc mình đã làm để trốn tránh, thật phi thường ngớ ngẩn! Hiện tại, cậu có thể bình thản tiếp nhận đối phương, dựa sát vào anh cùng tiến đến tương lai hạnh phúc đang chờ đón.

~*~ Chính văn hoàn ~*

~.

14. Chương 14: Phiên Ngoại

Mỗ Miên (tác giả) vừa được nghỉ đông, cho nên tổ chức một buổi phỏng vấn nho nhỏ đối với các diễn viên trong <>, dưới đây là hiện trường đưa tin

~~Diễn viên chính: Draco, Harry, Hermione, Ron

Khách mời: Cedric, Zabini, Pansy

Mỗ miên [lấy ra kịch bản chuẩn bị sẵn][hưng phấn – ing]: Hoan nghênh các vị đã đến tham gia buổi phỏng vấn của chúng tôi. Bây giờ, tôi sẽ bắt đầu phỏng vấn, ai được gọi tên mời trả lời câu hỏi nhé.

Draco [không kiên nhẫn]: Làm nhanh lên! Thời gian của tôi rất quý giá đấy!

Zabini [thở dài]: Tôi còn phải tham gia một bữa tiệc nữa.

Pansy [hất tóc, giọng quăng tám]: Đừng lãng phí thời gian của chúng tôi! Tôi còn phải đi tân trang nhan sắc!

Mỗ Miên [cúi người]: Dạ dạ!! (Slytherin thật khó hầu hạ. Nhìn những người khác xem, đều là bé ngoan a!!)

Mỗ Miên: Được rồi, chúng ta bắt đầu. Đầu tiên là Hermione. Về hai người DH, có phải cô đã biết trước rồi không? Để tác hợp cho họ, cô đã làm những gì? Và đối với tình cảm của bọn họ có ý kiến gì không?

Hermione [mỉm cười]: Thật ra tôi đã sớm cảm thấy hai người họ nên ở cùng một chỗ. Vì vậy tôi đã đưa cái Ma kính ái tềnh cho Harry.

Harry [ngạc nhiên]: Cái gì?! Bỏ cổ ý?!

Draco [ôm lấy người bên cạnh]: Yên nào, anh biết trước rồi.

Harry: Anh có biết?! Thế là có mỗi em không biết?!

Draco: Không phải giờ biết rồi sao.

Harry: Nhưng mà....

Mỗ Miên [cắt ngang, có chút bức mình]: tôi nói này Harry, bây giờ chúng ta đang phỏng vấn, cậu muốn hỏi gì đợi về nhà mà hỏi, tôi còn muốn nghe Hermione trả lời tiếp.

Hermione [mỉm cười nói tiếp]: Khi Harry từ phòng học trốn chạy về, tôi biết tổng là bồ ấy bị Malfoy ăn đậu hũ. Nhưng khi biết bọn họ chỉ hôn môi, tôi có xúc động muốn đóng gói Harry quăng đến tầng hầm Slytherin =.= (Bạn chửi Harry lên lút lút ra xa, Mỗ Miên: muốn rồi cưng à =))) Tôi thật không ngờ Malfoy lại vô dụng đến thế! [khinh bỉ nhìn Malfoy đang đưa tay tìm dưa phép]

Mỗ Miên [ho khan, khuyên giải]: Draco, không nên kích động. Dù sao cuối cùng cậu cũng xơi tái Harry rồi mà, điều này chứng minh cậu vô cùng mạnh mẽ!!! [lau mồ hôi] Được rồi, Ron đâu? Cho tôi biết suy nghĩ của cậu đi.

Ron [thở dài]: Kì thực bây giờ tôi vẫn không hiểu vì sao bọn họ lại yêu nhau. Harry này, bồ vẫn dừng ở cùng Malfoy, bồ....

Mỗ Miên [cắt ngang, nhìn Ron đầy khinh bỉ]: Bọn họ là định mệnh của nhau đấy! (Nếu biết cậu vẫn cố chấp như vậy tôi sẽ không mời cậu đến đây, ảnh hưởng rating của buổi phỏng vấn)

Mỗ Miên [chuyển hướng qua ba người còn lại, bật mood thánh thiện]: Cedric thân ái ~ cậu có cảm nhận gì về vai diễn lần này không

[chảy nước miếng]

Cedric [ôn nhu mỉm cười]: Thực ra vai diễn này cũng không có gì khó, đạo diễn chỉ kêu tôi cảm quyền sách đi qua đó, cho nên không có cảm nhận gì nhiều (Mỗ Miên: Gì?! Đạo diễn nào đấy?! Tôi nhất định sẽ trừ lương hắn!! MN một câu thoại cũng không có!!) Nhưng mà có thể vì vậy mà tác hợp cho DH, tôi vẫn rất vui. Tui cảm thấy hai người này rất hợp nhau.

Harry [oán giận]: Cedric!! Sao đến anh cũng thế?!

Mỗ Miên [quăng Harry cho Draco, mặc kệ bạn Har đang khó chịu]: Thật sự rất cảm ơn!!! [nắm chặt tay Cedric]

Cedric [mỉm cười]: Tôi cũng rất vui khi được tham gia buổi phỏng vấn.

Mỗ Miên [mở to mắt]: Thật sao?! A, tôi cũng rất vui!!

Zabini [không vui]: Cô xong chưa vậy? Tôi chờ khá lâu rồi đấy.

Pansy [gật đầu]: Tôi cũng thế!

Mỗ Miên [nuối tiếc buông tay Cedric, tức giận]: Hai người muốn nói gì nói đi!

Pansy [liếc Draco]: Tôi thấy công của tôi là lớn nhất! Vì hai người họ tôi đã phải từ bỏ tình yêu với Draco nha! Khi Hermione nói cho tôi rằng hai người họ đã làm trong Bệnh Xá, tôi rất hưng phấn!!! Mất nhiều tâm tư đi trộm Ma kính ái tênh đưa cho Granger thật đáng giá!!

Harry [rốt cục nhìn không được]: Sao cô cũng góp một chân thế?!

Mỗ Miên [quay qua Draco]: Cậu muốn dùng cách gì cũng được, làm cho cậu ta im lặng dùm tôi đi.

Draco [cười tà]: Cách gì cũng được?

Mỗ Miên: Ủ!

Sau đó Draco liền hôn Harry, toàn bộ trường quay ồ lên, buổi phỏng vấn đạt rating cao nhất lịch sử!!!!

Zabini [có chút tiếc nuối]: Tôi cảm thấy Cedric quá tốt rồi. Nếu là tôi, tôi nhất định sẽ nhắm nháp Harry trước, sau đó châm ngòi li gián bọn họ.

Mỗ Miên [cười gượng]: Ha ha... (may mà không mời cậu, nếu không Draco nhất định cho tôi một bùa Avada không thương tiếc)

Mỗ Miên [hai mắt sáng lên, hưng phấn đến phát run]: Cuối cùng cũng đến hai người!!! Harry, cậu thấy Draco thế nào?

Harry [bĩu môi, hờn giận nhìn Mỗ Miên]: Tôi hận cô!

Mỗ Miên [cười tà]: Harry ngoan, đừng giận tôi a ~ Tốt xấu gì tôi cũng cho cậu một ông chồng ngon thế không phải sao

~Draco [gật đầu đồng ý]: Đúng vậy. Harry à, lẽ nào anh chưa đủ tốt sao? [hôn hôn má Harry]

Mỗ Miên [đỏ mặt]: Harry này, cuộc sống của hai người trải qua thế nào? (Có phải là mỗi ngày đều không xuống giường được đúng không?)

Harry [mặt nóng bừng]: Tôi.... Không nói cho cô biết!

Draco: Việc riêng của bọn tôi, cô tự tưởng tượng đi.

Mỗ Miên [đặt mức hưng phấn kỉ lục]: Ha hã, chúng ta đều biết Draco rất mạnh • mẽ nha ~~ [nhỏ giọng]

thường xuyên quá không tốt cho sức khỏe

[vỗ vai Harry] cậu nhớ chăm chỉ luyện tập bồi bổ sức khỏe nha

~Harry [cả người run rẩy, bị sốc không nhẹ]: Cô..... Cô..... Cô.....

Mỗ Miên [không thềm care]: Cảm ơn mọi người đã đến tham gia buổi phỏng vấn của chúng tôi, lát nữa ra về mời đi theo lối bên tay phải. Bây giờ mời từng người nói câu cuối cùng!

Cedric: Draco, tuy cậu còn trẻ, nhưng anh vẫn khuyên cậu nên chú ý giữ gìn sức khỏe, phóng túng quá không tốt.

Pansy: Draco thân mến, đừng nghe Cedric nói nhảm, cậu nên chăm chỉ hơn! Tôi nghe bố tôi nói, nếu có huyết thống phù thủy ưu tú thì nam cũng có thể mang thai đó!!!

Zabini: Tôi rất vinh hạnh được làm Cha đỡ đầu của đứa nhỏ, Harry, cố lên!

Hermione: Tôi không giỏi nói mấy câu hoa mỹ, thôi thì Malfoy này, chúc cậu bách phát bách trúng!

Ron: Nếu mọi người đều nói vậy, Harry này, sớm sinh quý tử! (Mồ Miên: bé ngoan dễ dạy, sau này rất có tiền đồ)

Draco: Mọi người yên tâm, sáng nay tôi vừa nhận được điện thoại từ St.Mungo, Harry đã mang thai!!!

Mọi người vui sướng

Harry:.....

Mồ Miên: Harry? Sao cậu không nói gì vậy?

Harry:.....

Mồ Miên: Harry?

....

Harry: Tôi buồn nôn

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-dua-cua-merlin>